

Arrest

nr. 219 017 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dezelfde dag wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

Verzoekster dient op 6 september 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad, gericht tegen de bijlage 13septies. Bij arrest nr. 209 146 van 10 september 2018 verwerpt de Raad voormelde vordering. Op 13 oktober 2018 wordt verzoekster onder escorte gerepatriëerd.

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : K. K. (...)

voornaam : C. (...)

geboortedatum : 29.08.1980

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 02.09.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SINT-NIKLAAS op 02.09.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat haar betekend werd op 31.12.2014 en 10.03.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit het PV DE.55.L4.014353/2018 van de politie zone van Sint-Niklaas blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Betrokkene werd werkend aangetroffen door de sociale inspectie op de Wereldmarkt tijdens de Vredesfeesten te Sint-Niklaas.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 17/12/2013 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen op 24/02/2014 door CGVS. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 27/03/2014. Betrokkene heeft een beroep ingediend op 26/03/2014 bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 18/06/2014. Bijgevolg, werd een beslissing genomen om een verlenging van 10 dagen van het bevel om het grongebied te verlaten aan betrokkene betekend op op 27/06/2014 .

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene werd gehoord op 02.09.2018 door de politiezone van Sint-Niklaas en verklaart dat zij goed bevriend is met een oudere Congolesse dame bij haar zus woont te St.-Jans-Molenbeek.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat het beroep ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter nog hangende is en zij nog steeds gezondheidsproblemen heeft. Zij verwijt het bestuur geen melding te hebben gemaakt van die hangende procedure en van het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bijlage 13septies van 14 april 2015 vernietigde op 28 januari 2016. De bestreden beslissing zou genomen zijn zonder voorafgaand onderzoek van haar gezondheidstoestand en situatie in haar herkomstland. Haar aanvragen 9ter zouden nooit ten gronde zijn behandeld, terwijl zij ernstig zou zijn geblesseerd en in haar herkomstland niet de nodige behandeling zou kunnen krijgen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet akkoord gaat met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod, omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoekster geen uitvoering heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. Verder wordt toegelicht in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat omdat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Er wordt verwezen naar het PV dat werd opgesteld nadat verzoekster werd aangetroffen toen zij aan het werk was zonder in bezit te zijn van een arbeidskaart, naar de door haar ingediende procedures, waaronder haar afgesloten asielaanvraag. Verder werd in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom er in casu geopteerd werd voor een termijn van twee jaar. De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 02.09.2018 door de politiezone van Sint-Niklaas en verklaart dat zij goed bevriend is met een oudere Congolese dame bij haar zus woont te St.-Jans-Molenbeek.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of het indienen van een beroep gericht tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft geen schorsende werking en verhindert de afgifte van een bijlage 13sexies niet. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, wordt wel rekening gehouden met de door haar ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing gaat immers gepaard met een bijlage 13septies, waarin wordt gemotiveerd dat alle aanvragen negatief werden afgesloten. Bovendien heeft de Raad met arrest nr. 214 083 van 14 december 2018 het beroep, tegen de beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verworpen. Verzoekster toont niet aan dat zij nog een hangende aanvraag 9ter heeft.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de centrumarts een medisch attest opstelde en dat verzoekster geschikt is om in het centrum te verblijven en niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat enig concreet gezondheidsprobleem, of enige onmogelijkheid om te reizen of enige medische zorg die zij nog zou behoeven, ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg blijkt evenmin dat enige verdere motivering over, of verder onderzoek naar, haar gezondheidssituatie, de

behandelingsmogelijkheden of de 'sanitaire situatie' in het herkomstland, of nog de gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland op de gezondheidssituatie van verzoekster, zich opdrong.

Uit het verslag van vertrek blijkt dat verzoekster op 13 oktober 2018 onder escorte is vertrokken naar Kongo. Bijgevolg verblijft zij niet meer in België. Nu verzoekster zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan haar in België niet meer mogelijk. Aangezien zij een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal zij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomstdocumenten te verwerven. Verzoekster heeft geen belang bij het middelonderdeel dat verband houdt met eventuele aanvragen op grond van op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad kan verder ook niet inzien waarom bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2015 door de Raad werd vernietigd. Dit gegeven verhindert het bestuur op zich niet om op een later tijdstip een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet met een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering, te nemen, mits zij het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest respecteert. Verzoekster toont niet aan dat dit in casu niet het geval was.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 8 EVRM dient opgemerkt dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze die hogere rechtsnorm werd geschonden. Zij gaat op geen enkele wijze in op haar gezinsleven of privéleven. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC